

Men Hansine blev staaende ved Sengen. Drengens Ord og besynderlige Adfærd havde gjort hende for Alvor ængstelig; hun vidste ikke, hvad hun skulde tro. Og som hun nu stod og betragtede ham ved Lysskæret fra Natlampen, tog hun et Løfte af sig selv. Hun vilde nu ikke tøve længer med at faa Klarhed over Drengens Tilstand. Endnu samme Aften vilde hun tale alvorligt med Emanuel derom, og hun vilde denne Gang ikke give tabt, før Doktoren var bleven hentet og hans Mening hørt.

II

Klokken var næsten ti, og Hansine sad atter inde i Storstuen og stoppede Børnenes Strømper, da Emanuel kom hjem.

„Guds Fred herinde!“ sagde han med den Indtrædelseshilsen, som han havde optaget efter de gamle Bønder, og blev et Øjeblik staaende henne i Halvmørket ved Døren. Han holdt en slukket Lygte i den ene Haand, en Egekæp i den anden, det lyse Skæg bølgede forblæst ned over hans mørke, kutteagtige Vadmels-Kavaj, hvis Hætte han havde slaaet op over Hovedet. „Er Niels kommen hjem?“

„Nej, jeg har ikke hørt nogen.“

„Heller ikke Abelone?“

„Nej.“

„Stakkels Barn! Hun vil faa Møje med at kæmpe sig op mod Blæsten. Det er jo blevet en halv Orkan ... og et Mørke, saa man ikke kan se Haanden for sig. Nede under Aasen blæste min Lygte ud; jeg havde sandelig nær ikke fundet Vejen. — Naa, alting frist', Hjemmet bedst!“

Han satte Lygten fra sig paa Bænken ved Døren og skilte sig af med Stok og Kappe.

„Og nu kan du tro, jeg har nyt at fortælle dig!“ fortsatte han oprømt, idet han nærmede sig og pustede paa sine blaafrøse Fingre. Først da han naaede helt hen til hende og vilde lægge Hænderne paa hendes Hoved for at trykke Genkomstkysses paa hendes Pande, lagde han Mærke til hendes urolige og fraværende Ansigtsudtryk.